

ŠTA SE ČUJE

Šta se ono čuje iz Zagreba grada?
Ne čuje se dobro gdje god pravda strada.

A šta li se čuje sa Peštanska globa?
Ne čuje se dobro gdje slepilo proba
Igrati se pusto žeravicom živom,
Ugovore gazit' na svom putu krivom.

Znamo mi to dobro kako se rakami:
„Hrvati su slabi kad ostanu sami“,
I glas jedan srpski prevari se, kliče:
„Ta hrvatska borba Srba se ne tiče“,
(Glas je ovaj samo trenut bola kren'o, —
Al to nebi bilo srpski ni pošteno.)

Na Hrvata s' dižu laže i kleveti,
A to samo zato da mu s' lakše preti;
Na Hrvate dižu verige i mrežu,
Il da ga ulove ili da ga vežu;
Juče bila pretnja a hajka već danas,
A pri ovoj hajci računaju na nas,
Na uvrede one, bole srpskog roda, —
Ali stan'te malo, krv još nije voda.

Koprenu mi dajte, da pokrijem njome
Sve što nije bratsko u narodu tome,

*) Pjesma slavnog srpskog pjesnika Zmaja
Jovana Jovanovića.

A istina stara da s' pokaže jača:
U nevolji znat' ćeš, koji su ti braća.

Hrvat se ne bori da što otme kome, —
Čuva sveti oganj na ognjištu svome,
I dok tako čini, u najteži dani
I Bog je i pravda na njegovoj strani.
A kuda će Srbin? Zar on da se dađe
Putu, na kom nema Boga ni pravde.

Šta se nama pati, to mi Srbi znamo,
A taj ponos neda, da primimo dara
Koji braću našu hoće da obara.
Hrvati su danas na odporu čisti,
A nevoljom njinom ko bi da s' koristi,
Taj bi drag i mlo hajkačima bio,
— Ali bi poštenje srpsko pogazio.

Trgujući židlski rana se ne vida;
Na poštenju samo budućnost se zida.
Danaske nam braća na prelomu pate,
Teško im je reći: pomozite nam brate!
Al mi razumemo i ko zbori nemo, —
Budućnosti našoj mi to dugujemo.

Za to Srbi čujte, čvrsto stojte sada
Na braniku, gdje je i zakon i pravda!
Ojačajte snagu patnika Hrvata,
Neka zna, da ima u nevolji brata;
Nek se jednom vidi, kakva j' sloga blago
A oni će poslie — kako im god drago.

ODGOVOR

dičnomu Zmaju Jovanu Jovanoviću na pjesmu

ŠTA SE ČUJE?

koju netom donese njegov časopis „Starmali.“

Hvala Tebi, starče, na tom bratskom glasu,
Ti ko prorok kažeš pute k našem spasu!

Nek umine mržnja, nek zašuti zloba,
Pružimo si ruke, al ne preko groba,
U koj bi nas rado pokopali žive,
Rad nesloge naše svemu zlu nam krive.

Znamo i mi dobro, kad nas stisnu čami:
Propadošmo biedni, budemo li sami!
I nas ljuto boli radost bratskog druga,
Dok nas mori krivnja, dok nas mori tuga,
I ta tužna radost zavedena brata
Od nepravde težje srca nam se hvata.

Al Ti pravo veliš: krv još nije voda,
A bar mi smo jedni sinci jednog roda!
Za usluge tuđin jednako nam vraća,
Jednako smo biedni, jednaka smo braća!
I gdje nama zlotvor naša prava grabi,
Time i vam prijeti, time i vas slabi;
Kad pokopa jadne, nas današnjeg jutra.
To budite stalni: vas će odmah sutra!

Gdje se Hrvat bori za svetinju svoju,
Nesme Srbin manjkat u tom težkom boju;

Ta svetinja obim nada sve je draga,
Ta svetinja kruna svega nam je blaga!
Za nju ćemo rado ginut smrću priekom,
Jer ju majke usisasmo mliekom!
Mi naš jezik mili satrti ne damo,
Jer što on nam vrijedi — to mi dobro znamo;
Za nj' ćemo se svakoj prikloniti žrtvi,
Jer satru li njega — to smo i mi mrtvi!

Suvražnici naši tek iz zlobe puke
Daju vam prot bratu nož u bijele ruke,
Pa zar vi da vragu vjerujete slepo?
Ah! to ne bi bilo pošteno ni liepo!
Zar da vama nikne boljoj sreći nada
Iz našega jada, iz našega pada?!
Morali bi prije poginut od stida:
Na poštenju samo budućnost se zida!

Al vi ste se evo ponieli pošteno,
Razblažili naše srce raztuženo,
I to srce sad vam na tom blagodari:
Nek za uvijek padnu naši jadi stari!
Uzdajmo se u se i u našu slogu,
Pa će vidjet svijet, što složna braća mogu!

August Harambašić